

FERENC PÁPA ÜZENETE A MISSZIÓK 97. VILÁGNAPJÁRA 2023. október 22.

Lángol a szív, útra kél a láb (vö. Lk 24,13–35)

Kedves Testvérek!

Az idei missziós világnapra Lukács evangéliumának az emmauszi tanítványokról szóló szakaszából (vö. Lk 24,13–35) kiindulva választottam témát: „Lángol a szív, útra kél a láb.” A történetben a két tanítvány csalódott volt és összezavarodott, de a Krisztussal az igében és a megtört kenyérben való találkozás felélesztette bennük a lelkesedést, hogy visszainduljanak Jeruzsálembe és hirdessék, hogy az Úr valóban feltámadt. Az evangéliumi történetben a tanítványok átalakulását néhány lenyűgöző kép mutatja be: *a szívük lángolt* a Jézus által elmagyarázott Szentírást hallva, *a szemük megnyílt*, amikor felismerték őt, és – ez a jelenet csúcspontja – *útra keltek*. Ha átéljük ezt a három pontot, mely leírja a misszionárius tanítványok útját, megújíthatjuk evangelizációs buzgalmunkat a mai világban.

1. A szívek lángoltak, „amikor kifejtette az Írásokat”. Isten igéje megvilágosítja és átforgalmazza a szívet a misszióban.

A Jeruzsálemből Emmauszba vezető úton a két tanítvány szíve szomorú volt – ez az arcukra is kiült – Jézus halála miatt, akiben hittek (vö. 17. v.). A keresztre feszített Mester kudarcra miatt összeomlott a reményük abban, hogy ő a Messiás (vö. 21. v.).

De „ahogy beszélgettek, tanakodtak, egyszer csak maga Jézus közeledett, és csatlakozott hozzájuk” (15. v.). Ahogy a tanítványok meghívásának kezdetén, úgy most is, zavarodottságuk pillanatában is az Úr kezdeményez: közeledik övéihez és velük folytatja az utat. Nagy irgalmasságában soha nem fárad bele abba, hogy velünk legyen, hibáink, kétségeink és gyengeségeink ellenére sem, annak ellenére sem, hogy a szomorúság és a pesszimizmus miatt „balga és elnehezült szívű” (25. v.), kishitű emberekké válunk.

Ahogy akkor, a feltámadt Úr ma is közel van misszionárius tanítványaihoz, és velük jár az úton, különösen is, amikor elveszettnek, csüggedtnek érzik magukat,

és megrémülnek a gonoszság misztériumától, amely körülveszi és fojtogatja őket. Ezért „ne hagyjuk, hogy elrabolják tőlünk a reményt!” (*Evangelii gaudium* apostoli buzdítás, 86). Az Úr nagyobb a problémáinknál, különösen azoknál, amelyekkel az evangélium hirdetése során találkozunk, mert ez a küldetés végső soron az övé, mi pedig csak az ő alázatos munkatársai, „haszontalan szolgák” vagyunk (vö. Lk 17,10).

Krisztusban való közelségemet fejezem ki a világ minden misszionáriusának, különösen azoknak, akik nehézségeken mennek keresztül. A feltámadt Úr, kedves barátaim, mindig veletek van, látja nagylelkűségeket és az evangélium távoli helyeken való hirdetéséért hozott áldozataitokat. Az életnek nem minden pillanata napfényes, de mindig emlékeznünk kell az Úr Jézus szavaira, amelyeket szenvedése előtt mondott barátainak: „A világban üldözést szenvedtek, de biztatok, én legyőztem a világot” (Jn 16,33).

A feltámadt Jézus, miután az emmauszi úton a két tanítványt meghallgatta, „Mózesen elkezdve az összes prófétánál megmagyarázta nekik, amit az Írásokban róla írtak” (Lk 24,27). És a tanítványok szíve felengedett, ahogyan azt végül egymásnak is megvallották: „Hát nem lángolt a szívünk, amikor beszélt az úton és kifejtette az Írásokat?” (Lk 24,32). Mert Jézus az élő Ige, aki egyedül képes lángra lobbantani, megvilágosítani és átalakítani az ember szívét.

Ezek alapján jobban megértjük Szent Jeromos kijelentését: „Aki nem ismeri az Írásokat, nem ismeri Krisztust” (*In Isaiam, Prologus* [PL 24,17]). „Az Úr vezetése nélkül lehetetlen a Szentírás mély megértése és viszont: a Szentírás nélkül érthetetlenek maradnak Jézus és Egyháza e világi küldetésének eseményei” (*Aperuit illis* apostoli levél, 1). Ezért a Szentírás ismerete a keresztény ember életéhez fontos, Krisztusnak és az ő evangéliumának hirdetéséhez pedig még fontosabb. Enélkül mit adhat az ember másoknak, mint csupán a saját elképzeléseit és terveit? És vajon egy hideg szív képes lesz-e valaha is lángra lobbantani mások szívét?

Mindig engedjük tehát, hogy a feltámadt Úr mellettünk legyen és feltárja nekünk az Írások értelmét! Hagyjuk, hogy lángra lobbantsa szívünket, megvilágosítsa és átalakítsa bennünket, hogy üdvösségének titkát a Lelkéből fakadó erővel és bölcsességgel hirdethessük a világnak.

2. A szemek „megnyíltak és felismerték őt” a kenyértöréskor. Az eucharishtiában jelen lévő Jézus a misszió csúcspontja és forrása.

Az emmauszi tanítványokat az Isten igéjéért lángoló szívük arra indította, hogy amikor beesteledett, maguk között marasztalják a titokzatos Vándort. És az asztal mellett megnyílt a szemük, és felismerték őt, amikor a kenyeret megtörte. A döntő elem, amely megnyitja a tanítványok szemét, a Jézus által végrehajtott cselekvések sorozata: veszi a kenyeret, megáldja, megtöri és nekik adja. Ezek egy zsidó családfő hétköznapi gesztusai, de Jézus Krisztus által a Szentlélek kegyelmével végrehajtva a két asztaltárs számára felidézik a kenyérszaporítás jelét és mindenekelőtt az eucharishtiának, a keresztáldozat szentségének a jelét. De abban a pillanatban, amikor Jézus megtöri a kenyeret és a tanítványok felismerik őt, „eltűnik a szemük elől” (vö. Lk 24,31). Ez lehetővé teszi számunkra, hogy megértsük hitünk egyik lényegi valóságát: Krisztus, aki megtöri a kenyeret, megtört kenyérré, a tanítványokkal megosztott és általuk elfogyasztott kenyérré válik. Láthatatlanná

vált, mert belépett a tanítványok szívébe, hogy azok még lángolóbbá váljanak, és hogy ösztönözze őket késedelem nélkül újra útra kelni, hogy mindenkinek elmondják a feltámadt Krisztussal való találkozás egyedülálló élményét! Így a feltámadt Krisztus, aki megtöri a kenyeret, egyúttal maga az értünk megtört kenyér is. És így minden missziós tanítvány arra hivatott, hogy a Szentlélek működésének köszönhetően Jézushoz hasonlóan és Jézusban olyan legyen, aki megtöri a kenyeret és aki egyúttal világért megtört kenyér is.

Ebben az összefüggésben nem szabad elfelejtenünk, hogy ha az éhezők között Krisztus nevében már az egyszerű, fizikai kenyértörés is keresztyén misszionáriusi cselekedet, az eucharisztikus kenyérnek – magának Krisztusnak – a megtörése annál inkább a *voltaképpen*i misszionáriusi cselekedet, mert az eucharisztia az Egyház életének és küldetésének forrása és csúcspontja.

XVI. Benedek pápa is erre emlékeztetett: „a szeretetet ugyanis, melyet a szentségben ünneplünk, nem tarthatjuk meg magunknak. E szeretet természete szerint igényli, hogy mindenkivel közöljük. Amire a világnak szüksége van, az Isten szeretete, a Krisztussal való találkozás és a belé vetett hit. Ezért az eucharisztia nem csupán az Egyház életének, hanem a küldetésének is forrása és csúcspontja: »Egy igazán eucharisztikus Egyház missziós egyház«” (*Sacramentum caritatis* apostoli buzdítás, 84).

Ahhoz, hogy gyümölcsöt hozzunk, vele egységben kell maradnunk (vö. Jn 15,4–9). És ezt az egységet a mindennapi imádságban, különösen a szentségimádásban érhetjük el, ami csendes időzés az Úr jelenlétében, aki a Oltáriszentségben velünk marad. A Krisztussal való eme közösség szeretetteljes ápolásával a misszionárius tanítvány cselekvő misztikussá válhat. Szívünk mindig vágyakozzon Jézus társasága után és kiáltsa a két emmauszi tanítvány szenvedélyes kérését, különösen, amikor közeleg az este: „Maradj velünk, Urunk!” (vö. Lk 24,29).

3. A lábak útra keltek, a feltámadt Krisztus hirdetésének örömeivel. A mindig mozgásban lévő Egyház örök ifjúsága.

Miután megnyílt a szemük, és a „kenyértörésben” felismerték Jézust, „útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe” (Lk 24,33). A sietség, hogy az Úrral való találkozás örömét másokkal megosszák, azt mutatja, hogy „az evangélium öröme betölti azok szívét és egész életét, akik találkoznak Jézussal. Akik engedik, hogy üdvözítse őket, azok megszabadulnak a bűntől, a szomorúságtól, a belső ürességtől és az elszigetelődéstől. Jézus Krisztussal mindig megszületik és újjászületik az öröm” (*Evangelii gaudium* apostoli buzdítás, 1). Az ember nem találkozhat igazán a feltámadt Jézussal anélkül, hogy fellobbanjon benne a vágy: beszélni róla mindenkinek. A misszió első és legfontosabb erőforrását tehát azok az emberek jelentik, akik a Szentírásban és az eucharishtiában felismerték a feltámadt Krisztust, és akik hordozzák szívükben az ő tüzet, szemükben az ő fényét. Ők tudnak tanúságot tenni a soha el nem múló életről, még a legnehezebb helyzetekben és a legsötétebb pillanatokban is.

Az „útra kelő lábak” képe ismét emlékeztet bennünket a *missio ad gentes* örök érvényességére, arra a küldetésre, amelyet a feltámadt Úr adott az Egyháznak, hogy az evangéliumot minden embernek és minden népnek hirdesse az egész világon. Az emberiségnek, melyet annyi igazságtalanság, megosztottság és háború megsebzett, ma nagyobb szüksége van a Krisztusban való békesség és megváltás örömhírére,

mint valaha. Ezért megragadom az alkalmat, hogy megismételjem: „mindenkinek joga van megkapni az evangéliumot. A keresztények kötelessége hirdetni az evangéliumot anélkül, hogy bárkit kizárnának, de nem mint akik új terhet raknak rájuk, hanem mint akik megosztanak egy örömet, szép távlatot mutatnak és egyfajta vágykeltő lakomára hívnak” (uo. 14). A misszionáriussá válás marad a legfontosabb cél, amelyet egyénként és közösségként magunk elé kell tűznünk, mert „a missziós tevékenység az Egyház minden cselekvésének a paradigmája” (uo. 15).

Ahogy Pál apostol mondja, Krisztus szeretete magával ragad és sürget bennünket (vö. 2Kor 5,14). Itt kétféle szeretetről van szó: Krisztus irántunk való szeretetéről, amely vonzza, ösztönzi és fellobbantja a mi szeretetünket ő iránta. Ez a szeretet tartja mindig fiatalon a mások felé megnyíló Egyházat, melynek minden tagja küldetészerűen hirdeti Krisztus evangéliumát, abban a meggyőződésben, hogy „ő azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt” (2Kor 5,15). Ehhez a misszionáriusi igyekezethez mindenki hozzájárulhat: imával és cselekvéssel, anyagi támogatással és szenvedései felajánlásával, saját tanúságtételével. A missziós együttműködés lelki és anyagi szinten való előmozdításának a Pápai Missziós Művek a kiemelt eszköze, ezért a missziós világnap gyűjtését a Hitterjesztés Műve javára juttatjuk el.

Az Egyház misszionáriusi tevékenységének sürgető volta természetesen megkívánja, hogy az Egyház tagjai minden szinten egyre szorosabban együttműködjenek egymással. Ez az Egyház „közösség, részvétel, küldetés” kulcsszavakkal jelzett szinódusi útjának egyik lényegi célja. Ez az út természetesen nem az Egyház önmaga körül forgása, nem egy népszavazási folyamat – mint egy parlamentben – emberi preferenciák szerint arról, hogy mit kell vagy nem kell hinni és gyakorolni. Sokkal inkább arról szól, hogy az emmauszi tanítványokhoz hasonlóan útnak indulunk, hallgatjuk a feltámadt Urat, aki mindig közénk jön, hogy kifejtse az Írások értelmét és megtörje az értünk adott kenyeret, hogy továbbvihessük küldetését a Szentlélek erejével a világban.

Ahogy a két tanítvány elmondta a többieknek, mi történt az úton (vö. Lk 24,35), úgy a mi beszédünk is örömteli beszámoló lesz Krisztus Urunkról, az ő életéről, szenvedéséről, haláláról és feltámadásáról, a csodákról, melyeket az ő szeretete az életünkben végbevitt.

Tehát menjünk útra ismételt mi is, akiket megvilágosított a feltámadt Úrral való találkozás és az ő Lelke vezérel. Lángoló szívvel, nyitott szemmel és útra kélő lábakkal induljunk, hogy Isten igéjével lángra lobbantsunk más szíveket is, hogy felnyissuk mások szemét is az eucharisztikus Jézusra, és meghívjunk mindenkit, hogy együtt haladjunk a béke és az üdvösség útján, melyet Isten Krisztusban az emberiségnek adott.

Úti Boldogasszony, Krisztus misszionáriusi tanítványainak Anyja és a missziók Királynője, imádkozz értettünk!

Kelt Rómában, Lateráni Szent Jánosnál, 2023. január 6-án, az Úr megjelenésének főünnepén.

Ferenc